

ρίαι» (παράρτημα) τοῦ ἀνδρός, ἡ γυναῖκα, δέον νὰ κατανεμηθῆ. Καὶ ἄς εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ βιωτικὸς οὗτος ἀγὼν καὶ ἡ ἀντιμετώπισις καὶ ἐξοικειώσις πρὸς κινδύνους, οἴτινες, ἄγνωστοι ὄντες εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ἀπειλοῦσιν ὀλεθρίως εἰς τὴν πρώτην γαιονίτρε, θὰ δώσῃ τὴν σταθερότητα τῆς ἠθικῆς, τὴν συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τὴν καλὴν χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων. Διότι ἡ γυναῖκα ἐν τῇ χειραφετήσει θὰ ὑποβληθῆ εἰς περισσότερας ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς κοινωνίας ἢ ὅσα δικαιώματα θ' ἀποκτήσῃ.

Ἀλλὰ θὰ μᾶς προβάλουσι πάλιν τὸ πρόβλημα ἐπιχειρήματα ὅτι ὁ κύκλος τῆς δράσεως τῆς γυναίκος προὐρισται νὰ εἶναι τὸ σπῆτι. Ἀς παρακολουθήσωμεν λοιπὸν τὴν γυναῖκα, ὅχι τὴν μητέρα ἐπιναλαμβάνων, διότι ἐλαχίστη μειονοψηφία τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν ἔχουσι καθήκοντα μητρὸς, ἀς τὴν παρακολουθήσωμεν δι' ἐνὸς βλέματος σπῆτι μέσα.

Εἶναι προορισμὸς, κύριοι, τῆς σημερινῆς γυναίκος, νὰ ἀφιερῶν ἓνα μέρος εἰς τὸ manicure τῆς, δευτέρῳ εἰς τὴν κόμωσίν τῆς, τρίτῳ εἰς τὸ ξεφύλιμα τῶν φριγουριῶν διὰ ν' ἀνεύρῃ τὴν defnier cri τουαλέτας τῆς τετάρτῳ, πέμπτῳ, ἕκτῳ εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ποικιλοκλήμων μοδιστρῶν τῆς, καὶ ἦν στιγμὴν ἀφθονος ῥέει ὁ ἰδρὸς ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ μοδουίντος ἀνδρός; Ἡ, ἐὰν δὲν ἔχη αὐτὸν τὸν προορισμὸν, πάντως θὰ ἔχη ἐκείνον νὰ τῆκεται καὶ νὰ μοιλιέται ὑπὸ τὴν οικονομικὴν πίεσιν καὶ τὴν ἔλλειψιν μέσων πρὸς ἐκτέλεσιν ὅλης αὐτῆς τῆς ἐκτάσεως τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ῥίπνεται καὶ σήμερον ἡ χειραφετήσις, ἀναλόγως τῆς ἀναπτύξεως τῶν πιο πλεῦστον κοινωνικῶν δικαιωμάτων, καὶ εἰς τὴν ὁμοιοπαροῦσιν εἰς υἱοθέτησιν νέων ἀρχῶν κοινωνίαν μᾶς; Δὲν ἐργάζονται σήμερον εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τῆς κοινωνικῆς προγωγῆς, ἐκ ποταμῶν, γυναικῶν, ἐνῶ πρὸ ὀλίγων μῶνς ἐπὶ τῆς ἐκεί; τοῦ οἴκου ἐργασία προσβλέπεται ὁλότως καὶ βλοσυρῶς καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἠθικὴ μείωσις;

Τὰ δύο λοιπὸν οὐσιωδέστερα ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιφεμιτιστῶν καινοφρονῶν ἀπ' αὐτῶν, ἕναν ἀντικατέστη τὸ ἔδραρον ἐπ' οὐ στηρίζονται. Δὲν διαλύονται λοιπὸν αἱ οἰκογένειαι, ἐξυγιάνονται: οὔτε ἡ ἠθικότης ἀπόλλυται, ἀλλὰ κρῖνεται. Φυλάσσεται βεβαίως ἡ ἐθνωπία ἐκείνη ἠθικὴ ἀνείληψις, καθ' ἣν ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπόβλητος ἀπὸ τὰ σπλάγνα τῆς κοινωνίας ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἥτις θὰ ἐτόλμα νὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ μόνη. Αὐτὴ σας ἀσφαλῶς ἡ ἠθικὴ ἔχει ὑποστῆ ἤδη οὐκίαν ἀναθεώρησιν. Μὴ διατηρῆτε λοιπὸν τύπους ἀνυπάρκτου οὐσίας. Μὴ λησμονοῦμεν ἄλλως τε ὅτι ἡ ἠθικὴ εἶναι στοιχεῖον πολιτισμοῦ τὸ ὁποῖον διήλθε πολλὰ καὶ παράδοξι ἱστορικῆς ἐξελίξεως στάδια.

Il n'ya que le provisoire qui dure, λέγουσιν οἱ Γάλοι. Μὴ περιορίζωμεν πλέον τὴν εὐφραντὴν αὐτὴν ἰδέαν τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς εἰς τὸ ἀπαραβίαστον τοῦ σαρκίου τῆς γυναίκος καὶ παύσωμεν νὰ τὴν κρῖνωμεν μετὰ τὸ μέτρον ἐνὸς πολιτισμοῦ τρίζοντος εἰς τὰς κλειδώσεις του.

ΗΡΗΣ. Ν. ΒΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΕΛΕΙΟΦ. ΝΟΜΙΚΗΣ

ἌΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

Ἡ Γυναῖκα διαφέρει ἀπὸ τὸ Ρόδον κατὰ τὰς ἀκάνθας τοῦ μὲν Ρόδου αἱ ἀκάνθαι εἶναι καταφανεῖς καὶ δύναται τις εὐκόλως νὰ τροφυλαχθῆ ἀπὸ αὐτάς, τῆς Γυναίκος ὅμως εἶναι ἀδιόρατοι.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΟΣ Ζ. ΑΓΚΑΘΙΩΤΗΣ

Ἡ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΚΛΗΡΟΤΗΣ

Τὰ αἴτια τῆς αὐξήσεως αὐτῆς
Τὰ μέσα τῆς καταπολεμήσεώς της.

Ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σκληρότης ἐξέμετο εἰς τὸν ὑπακτὸν βαθμὸν τῆς ἐξύτης τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους δὲ χρόνους, οὐδεὶς θὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ. Διότι εἴτε εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν παρακολουθήσομεν τὸν ἄνθρωπον, εἴτε μακρὰν αὐτῶν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρὶα θὰ τὸν ἴδωμεν ἐστερημένον τῶν συναίσθημάτων τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπαιθείας. Αἶμα ἔδει νὰ ἦταν συνυφασμένα στενωπῶς μετὰ τῶν ἄλλων ψυχικῶν του διαθέσεων. Περισσότερον δὲ σκληρὸν καὶ ἀναιτήμονα θὰ τὸν ἴδωμεν πρὸς τὰ ζῷα, τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν χάριν ἐβρίσκουσι παρ' αὐτῶ μετ' ὅλας τὰς ἀνεκτιμήτους διηρησίας, τὰς ὁποῖας τῷ παρέχουσι.

Καὶ ἡ σκληρότης αὕτη δυστυχῶς δαίνει ἀπ' αὔξουσα καὶ κινδυνεύει νὰ καταπνίξῃ πᾶν ἄλλο εὐγενὲς συναίσθημα, ἕπερ τόσκι ἄλλαι ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς θὰ ἐγένων. Δεδομένου ὅτι ἐγκρατεῖ ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν γνώμην σπουδαίων ψυχολόγων καὶ συνυφάνεται μετ' αὐτοῦ, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τροποποιηθῆ καὶ νὰ ἐκλιπῇ διὰ τῆς ἀγωγῆς.

Δι' οὐδενοῦ ἄλλου ἐκδικαστικοῦ ἢ πιστικοῦ μέσου θὰ κατάρθου τις νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὡς τεκμαίρεται ἐκ τῶν ἀρηρικῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπήνεγκον αὐστηροὶ νόμοι θεοπισθέντες παρ' ἅπασι τὰς πεπολιτισμένους λαοῖς, ἀπορῶντες εἰς τὴν προστασίαν τῶν ζῷων ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος.

Ἡ ἀγωγή λοιπὸν ἀπομένει ὡς ὑστάτη σκευὴ σωτηρίας ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος καὶ ὁ κατὶ τὴν ἀρκίαν διδάσκαλος. Παρ' αὐτοῦ ἀκραιεῖ καὶ ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία τὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν τοῦ νεοῦ ἀνθρώπου, τὴν σωματικὴν ἐπίσχυσιν τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, τὴν ψυχικὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας τὴν μάλαξιν. Παρ' αὐτοῦ πάντες τὰ πάντα ἀπαιτοῦσι καὶ δικαίως.

Παρ' αὐτοῦ ἀπαιτοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐντείνῃ τὰς δυνάμεις του πρὸς μετρικισμὸν καὶ ἐξέλιψιν τῆς σκληρότητος τοῦ παιδὸς διὰ τῆς καλλιέργειας ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τῶν συναίσθημάτων τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμπαιθείας.

Ἄλλ' ἵνα ἡ εὐτυχία ἐπιπέψῃ τὸ εὐγενὲς καὶ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον του, ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ δικτυώσωμεν δι' ὀλίγων τὸ πρόγραμμα τοῦ ἔργου, ἕπερ κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ.

Τὸ ἔργον περιλαμβάνει τρία στάδια:
1) Τὸν σκοπὸν 2) τὸ πνεῦμα καὶ 3) τὰ μέσα.

1ον. ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Εἶπομεν ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐγκυφάντων εἰς τὴν μελέτην τῆς φύσεως τοῦ παιδὸς ἡ σκληρότης εἶναι ἔμφυτος δυστυχῶς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ ἐκδηλοῦται ἀπ' αὐτῆς τῆς νηπιακῆς ἡλικίας. Ἴνα λοιπὸν ἀποσπασθῇ αὕτη καὶ μὴ συναναπτυχθῇ μετὰ τοῦ παιδὸς ἀνάγκη ἢ προσπάθειαι τοῦ διδασκάλου νὰ ἀρχίσῃ ἀμέσως, ὡς τὰ παιδία ἀρχίσωσι νὰ φειτῶσιν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἡ προσπάθεια δ' αὕτη δέον νὰ προσαρμοσθῇ κατὰ τὴν ἡλικίαν ὡστε εἰς τὰ παιδία νὰ καλλιερῆθῃ καὶ ἀναπτυχθῇ τὸ συναίσθημα τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἐπιεικείας, ἕπερ θὰ ἐκρίζωσῃ τὴν φυσικὴν σκληρότητα.

Ἐπειδὴ δὲ ἐὰν προσεπίθῃ τις νὰ καλλι-

εργήσῃ τὰ συμπαθητικὰ ταῦτα συναισθηματικὰ, ἔχων ὡς ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν ὀηλ. προσεπάθει νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν παιδίων πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅτε θὰ ἔβαινε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν σκοπὸν του, θὰ ἐκινδύνευε νὰ ἀποτύχῃ, ὡς, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων δεικνύται, ἀπέτυχον πᾶσι αἱ σχετικαὶ προσπάθειαι τῶν οἰχομένων γενεῶν, διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ἐὰν προέβαινε εἰς τὸ ἔργον του δι' ἐμμέσου δδοῦ. Τοῦτέστιν ἐὰν ὁ πρῶτος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς του ὄεν ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὰ ζῷα καὶ πρῶτα πάντων τὰ κατοικίδια.

Διότι εὐκολώτερον θὰ ἐπιτύχῃ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς ὄντα, τὰ ὅποια μᾶς παρέχουσι ἀνεκτιμήτους ἐκδουλεύσεις, καταναλίσκοντα χάριν ἡμῶν ὅλας τὰς δυνάμεις των, τὴν νοημοσύνην των, δεικνύοντα ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν των καὶ τὴν ἀγαθότητα, οὐδέποτε δὲ μνησικακοῦντα ἢ μισοῦντα ἡμᾶς, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, οἵτινες ὑπὲρ τῶν ἰδίων καὶ μόνον φροντίζοντες, τόσκι ἐμπόδια παρεμβάλλουσι εἰς τὴν σταδιοδρομίαν ἡμῶν καὶ ὑπὸ παικτικῶν κακίῶν ἐλαυνόμενοι μετὰ πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις καθημερινῶς μᾶς ποτίζουσι.

ΠΑΡΑΓΙΩΓΗΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΛΗΡΗΓΗΤΗΣ Φ. ΣΙΚΩΝ

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΟΖΟΛ

Ὁ Νικόλαος Γόζολ ἐγέννηθη εἰς τὸ Σουροτίνσκου τῆς Ἐπαρχίας τῆς Πουλτίας τῷ 1809 εἶναι υἱὸς ἐνὸς μικροῦ νοικοκύρη τῆς ἀνω ἐπαρχίας ἔχοντος πρόγονον ἐναυσταγματάρχον φρονιθέντα κατὰ τὴν πολιόρκιαν τῆς Βιέννης τῷ 1682. Ἦτο κοντόχρονος καὶ γεμῆτος καὶ ὡς καὶ ἀξιοπαιστος.

Μετὰ τὰς πρώτας του σπουδὰς ἐν Πουλτίας καὶ ἐν Νισζίν ὁ μέλλον κομωδῶς, διοργανώσας ἓνα ὄμιλον κομωδῶν, ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν διὰ νὰ εὕρῃ τύχην, τὴν ὁποῖαν εὐτυχῶς καὶ ἐνεῦρεν.

Ἐπὶ ἓν ἔτος διετέλει γραφεικὸς ὑπάλληλος μετὰ μισθὸν ἑκατὸν φράγκων μηνιαίως, κατόπι ὄμιλος τῆς φίλιας τοῦ Τουκόφσκου οἰκείου τῆς ἀλλῆς ἀναγορευτῆς καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας εἰς τὸ «Πατριωτικὸν Ἰνστιτούτον» ἐτέθη δὲ καὶ πᾶρεδρος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀπεμακρύνθη μετὰ ἕν ἔτος.

Διάφοροι ὄμιλοι ὑπερασπιτᾶι του καὶ φίλοι του προσέφερον σύνταξιν πέντε χιλιάδων ρουβλίων μετὰ τὴν ἄδειαν ἂν θέλει νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου καὶ μετέβη. Εἰς τὴν Ρώμην μανθάνει καὶ τὸν θάνατον τοῦ καθηγητοῦ καὶ φίλου του Ποῦσκιν. Ὁ Γόζολ ὑπῆρξε τέλειος τύπος ἐλεγκτοῦ τῆς Ρωσικῆς ζωῆς καὶ εἰς τῶν ἰδρυτῶν τῆς ρεαλιστικῆς Ρωσικῆς φιλολογίας, ὑπῆρξε κλασσικὸς συγγραφεὺς καὶ διάσημος τῆς Εὐρώπης γνωστός δὲ πολὺ ἐν Γαλλίᾳ.

Τὰ κυριώτερα τῶν ἔργα εἶναι: «Τὸ Ἐπανοφόριον» οἱ «Πειθεμέναι ψυχῆς» καὶ ἡ κομωδία ὁ «Ἐπιθεωρητῆς» περὶ τῆς ὁποίας θὰ ὀμιλήσωμεν ἔκτενῶς εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ἀπέθανε ἐν Μόσχᾳ τῷ 1852 ἐν ἡλικίᾳ μόλις τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν.

Ἀθῆναι Ἀν-Καν

Ἡ καρὰ καὶ ἡ λύτη εἶνε δύο ἀδελφαὶ στενότατα συνδεδεμένα οὕτως ὡστε νὰ μὴ δύναται ἡ μία νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴν ἄλλην.